

de Scripturæ mente constat. Cur enim veritatem opponeremus veritati? Sed solummodò cum vel de sensu Scripturæ, vel extra Scripturam de alicujus dogmatis dubitatur veritate. Et pag. 84. Falsum est, rectam manifestamque rationem esse principium peregrinum, & alienum in rebus divinis, quod hic affirmat Meisnerus, præsertim cum quæritur, an aliquid Scriptura dicat, aut non dicat, ut hîc fit. Ex quibus omnibus breviter colligimus hanc Socinianorum de Scripturæ intelligentiâ, & interpretatione Sententiam, nempe, Quæ ad salutem scitu necessaria sunt, tam clarè esse in S. Literis proposita, atque expressa, ut quilibet sanæ mentis, & à præjudiciis & affectibus liber, protinus ea intelligere possit; obscuriora autem, non quidem omnibus esse necessaria, attamen eorum mentem & sensum erui ac dijudicari posse ratione, hoc est, tam ipsâ animæ judicandi ac ratiocinandi facultate, quàm ejusdem facultatis dictatis, placitis, atque inventis: & quidem expeditiùs, ac faciliùs, si gratia Spiritus S. superveniat, quamvis simpliciter necessaria non sit.

2. Arminiani autem hâc in re suam sententiam declarant in Confess. cap. 1. & quidem de Intelligentiâ Sect. 14. De Interpretatione Sect. 16. De Intelligentiâ sic loquuntur. Præterea eorundem Librorum (Sacrorum scil.) licet alicubi (præsertim indoctis & minùs exercitatis) satis obscuri sint, tanta est claritas ac perspicuitas, in sensibus imprimis ad æternam salutem intellectu necessariis, ut omnes lectores, non docti tantùm, sed & idiotæ (communi quidem sensu ac judiciò præditi) quantum satis est, mentem eorum assequi possint: modò præjudiciò, vanâ confidentiâ, aliisve pravis affectibus, sese occæcari non sinant: sed Scripturam hanc piè ac sedulò scrutentur, &c. Atque hæc etiam pro fuorum sententiâ agnoscit, ac tuetur Episcopus in Defensione Catechismi. Remonstr. contra Heidan. pag. 32. ac insuper declarat in Disputat. 3. de Scripturæ perspicuitat. Thes. 3. Ad hanc intelligentiam consequendam aliud necessarium non est, quàm vis apprehendendi & percipiendi sensum illorum verborum, quæ clarè & significanter proponuntur, quæ vis naturalis est, & omnibus ratione præditis naturalis in omni statu. Unde nec quæsitâ multò tempore eruditio, nec operosa & elaborata consequentia, nec aliud ullum supernaturale lumen potentiæ superinfusum, eamque elevans ad hanc intelligentiam elicendam requiritur. Affectus enim intercurrentes, qui vim intelligendi obnubilare, & opprimere quandoque videntur, non ipsam intelligendi potentiam, sed voluntatem, vel intelligendi actum impedire dicendi sunt. De Interpretatione verò sic statuunt. Optima Scripturæ Interpretatio est ea, quæ sensum ejus nativum ac literalem, quàm fidelissimè exprimit, vel saltem quàm proximè ad eum accedit: quippe qui solus verum & vivum Dei verbum est, ex può veluti semine incorruptibili, ad spem vitæ æternæ regnimur. Sensum autem

N

nati-